

O sousedovi z garáže

S Květošem jsem se seznámil, až když se ustavila parta na stavbu garáží – stal se mým sousedem. Květoš byl „sanitákem“, jezdil se sanitkou a z tohoto období měl nekonečné množství informací a postupů, jak to či ono u auta opravit, nastavit a podobně. Když už mu zdravotní stav a věk nedovolil jezdit s ambulancí, pracoval ve Valašském muzeu v přírodě jako hlídač. V této funkci také nečekaně opustil tento svět, prý když stál ve frontě na výplatu.

Nikdy jsem jej nezastihl ve špatné náladě, vždycky byl ochotný s úsměvem poradit a pomoci. To platilo od samého počátku naší „stavby století“, totiž řady garáží pro naše plechové miláčky. Já, přestože jsem jako student absolvoval celou řadu prázdninových brigád, kde jsem musel i dosti těžce manuálně pracovat, po čtvrtstoletí práce v Tesle, která byla převážně „hlavou“, jsem měl hrůzu z toho, jak odpracuji povinné penzum hodin při stavbě. Ještě, že jsem měl vždy po boku Květoše, který vypadal, že ho mávání krumpáčem, vození betonu od míchačky nebo jiná činnost závislá na svalech spíš baví, než namáhá. Najednou jsem zjišťoval, že mi to docela jde, i když jsem mu většinou nestačil. Ale nikdy mě nesrážel tím, že by mi to dal najevo.

Nová kapitola nastala po úspěšné kolaudaci garáží, když jsme do nich nastěhovali své miláčky. Tu jsem najednou zjistil, že ten Květošův je vlastně už „veterán“- Škoda 100. Květošova láskyplná péče ale způsobila, že vypadal a jezdil jako nový, i když snad jen já vím, kolik práce mu to dalo. Navíc při nedostatku náhradních dílů (bylo to koncem osmdesátých let) musel často improvizovat, aby „prošel“ (rozuměj technickou prohlídkou). Nevím, jestli měl na stanici technické kontroly známé, ale spíš si myslím, že stav jeho škodovky byl vždycky skutečně perfektní. Přesto, že na jeho škodovce bylo stále co opravovat, nastavovat nebo třeba jen umývat, když jsme se potkali u garáže, vždycky byl přístupný „dát řeč“, vyslechnout mé motoristické historky, nebo vyprávět vlastní. Když jsem potřeboval nějaký šroubek, půjčit páječku, nebo já-nekuřák-zápalky, Květoš-nekuřák-je měl vždycky po ruce. Měl vždycky i hrudku solviny na umytí rukou (já jsem si vzpomněl, že bych ji měl koupit, vždycky, až jsem ji potřeboval). Protože jsem zjistil, že bydlíme vlastně kousek od sebe, často jsme těch sedmset kroků do garáže absolvovali společně.

Od doby, kdy odešel Květoš (a další tři susedé) na „nebeské silnice“, nechodím už do garáže, jen když už musím někam vyjet...